

РЕШЕНИЕ

№ 303

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.12.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8316** по описа за **2023** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от И. М. Н. срещу решение от 21.07.2023 г., постановено по НАХД № 14877/2022 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 8 състав, с което е потвърден Електронен фиш, серия К № 3801755, издаден от ОДМВР София, с който на касатора на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв., за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от с.з.

В жалбата е изразено несъгласие с изводите на СРС, като в съдебно заседание касаторът моли решението да бъде отменено, а с него и издадения електронен фиш.

Ответникът – ОДМВР София, в съдебно заседание не е представляван. В депозирано писмено становище моли касационната жалба да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

След като се запозна с обжалваното съдебно определение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната инстанция приема, че жалбата е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63в ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил, че на 30.10.2019 г., МПС „О. К.“, с ДК [рег.номер на МПС], около 07.32 часа се е движило по ул. В., в [населено място] поле. Срещу № 18, с посока на движение към центъра, автомобилът преминал при ограничение от 30 км/ч със скорост от 52 км/ч., като превишил максимално разрешената за движение скорост с 22 км.ч. Нарушението е констатирано с разпечатка от техническо средство, в която е отразен регистрационния номер на лекия автомобил, дата и час на измерването, мястото и скоростта. За нарушението, квалифицирано като такова по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП е издаден процесния електронен фиш, с който на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв., на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП.

Описаната фактическата обстановка решаващият състав на съда е установил въз основа на съдържащите се в приобщената по делото административнонаказателна преписка доказателствени материали, а именно: разпечатка от техническото средство за регистрирани нарушения на максимално разрешената скорост, протокол за проверка, писмо от БИМ, справка за първоначална регистрация на МПС, заповеди, снимков материал и другите приложени писмени доказателства.

За да потвърди ЕФ СРС е приел, че И. М. Н. от обективна и субективна страна е нарушил разпоредбата на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП, за което законосъобразно му е наложено административно наказание. Отхвърлени са възраженията за допуснати процесуални нарушения в хода на административното производство, а размера на глобата е определен в съответствие с материалния закон.

Решението е правилно.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП урежда максималните скорости на движение, с които водачите на МПС следва да се съобразяват, при движение в населено място и извън него, съобразно категорията МПС. Отклонение от това правило е въведено в ал. 2, в която е посочено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая не е спорно, че на участъка от пътя, по който е управлявал МПС касатора е бил с ограничение от 30 км.ч., въведено с пътен знак В-26.

Измерената величина на скоростта, с която е управлявано процесното МПС е 52 км.ч., т.е. налице е 22 км.ч. превишение. Скоростта е установена с АТСС TFR1-М, за което е представено Удостоверение за одобрен тип №10.02.48.35. Следва да се отбележи, че в цитираното удостоверение е посочено, че е със срок на валидност до 24.02.2020 г., но съгласно фикцията на чл. 30, ал. 5 от Закона за измерванията, когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип. Следователно средството може да бъде използвано за измерване на скоростта. Единственото условие е АТСС, с която е констатирано нарушението да е преминала метрологична проверка, а в случая такава е извършена на 31.05.2019 г., видно от протокол № 3-41-19. Всичко изложено обосновава извод, че към датата на използване на АТСС

(30.10.2019 г.) същата е била в период на валидност на извършената метрологична проверка. Периодичните проверки за метрологичен контрол не зависят от срока на валидност на удостоверение за одобрен тип на средство за измерване и след като изтичането на този срок по изричната разпоредба на чл. 30, ал. 5 ЗИ няма правни последици, то следва, че изготвеното вещественно доказателствено средство, чрез система за видеоконтрол TFR-1M е годно да установи съставомерните факти.

Юридическите факти, обуславящи ангажирането на административнонаказателната отговорност на касатора са безспорно установени, субсимираны са под съответните материално-правни норми, а при издаване на ЕФ не се констатира съществени нарушения на процесуалните правила (наличието на такива не се твърди и в КЖ), поради което изводите на съда за законосъобразност на издадения електронен фиш са правилни.

По отношение авторството на деянието, законосъобразно е проведена процедурата по чл. 189, ал. 5 ЗДвП. Тази разпоредба, в приложимата към датата на нарушението редакция - ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., предвижда, че електронният фиш по ал. 4 се връчва на лицето по чл. 188, ал. 1 или 2 с препоръчано писмо с обратна разписка или чрез длъжностните лица на определените от министъра на вътрешните работи служби за контрол, при осъществяване на функциите и правомощията им. В 14-дневен срок от получаването му собственикът заплаща глобата или предоставя в съответната териториална структура на Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. На лицето, посочено в декларацията, се издава и изпраща електронен фиш по ал. 4 за извършеното нарушение. Първоначално издаденият електронен фиш се анулира. След като е представено СУМПС от водача, на когото е представено МПС, следва да се приеме, че процедурата е спазена. В декларацията не е посочено мястото на предаване на МПС, поради което възраженията, направени в съдебно заседание не могат да бъдат уважени. Обстоятелствата в декларацията не са оспорени от касатора в производството по същество пред районния съд, от което следва единствения законосъобразен извод, че именно касаторът е управлявал автомобила, на посочените в ЕФ дата и място. Не са ангажирани доказателства, които да разколебаят установените с допустимите писмени доказателства факти, поради което авторството на деянието е правилно установено.

По изложените съображения, а и предвид липсата на изрично заявени пороци на първоинстанционното решение и касационни основания за отмяната му, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е правилно, като при постановяването му са спазени процесуалните правила, а материалният закон е приложен правилно. Ето защо жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на процесуалния представител на ответника, комуто се дължат разноски под формата на юрисконсултско възнаграждение, поради което на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН И. М. Н. следва да бъде осъден да заплати в полза на Областна дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 лв., определена на основание чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63в и чл. 63д ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 21.07.2023 г., постановено по НАХД № 14877/2022 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 8 състав.

ОСЪЖДА И. М. Н. да заплати по сметка на Областна дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.